

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji *Nedjelja, 11. rujna 2016.* [\[Multimedia\]](#)

Bog nas uvijek čeka i oprašta nam

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnja nam liturgija stavlja pred oči 15. poglavlje Lukina Evanđelja, koje se smatra poglavljem milosrđa. Sadrži tri prispodobe kojima Isus odgovara na mrmljanje pismoznanaca i farizeja. Oni kritiziraju njegovo ponašanje i govore: "Ovaj prima grešnike, i blaguje s njima" (r. 2). S te tri prispodobe, Isus nam daje razumjeti da Bog Otac prvi zauzima stav prihvaćanja i milosrdnosti prema grešnicima. Bog ima taj stav. U prvoj prispodobi Bog je prikazan kao pastir koji ostavlja devedeset i devet ovaca i ide tražiti izgublenu. U drugoj je prispodobljen ženi koja je izgubila novac i traži ga dok ga ne nađe. U trećoj prispodobi Boga se zamišlja kao oca koji prima svoga sina koji je bio daleko; taj lik oca otkriva srce Boga, očitovanog u Isusu.

Tim je prispodobama zajedničko ono što je izraženo glagolima koji znače zajedno se radovati, slaviti. Ne govori se o tugovanju. Raduje se, slavi. Pastir zove prijatelje i susjede i kaže im: "Radujte se sa mnom! Nađoh ovcu svoju izgublenu" (r. 6); žena poziva prijateljice i susjede govoreći: "Radujte se sa mnom! Nađoh drahmu što je bijah izgubila" (r. 9); otac govori drugom sinu: "trebalo se veseliti i radovati jer ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, izgubljen i nađe se!" (r. 32). U prve dvije prispodobe naglasak je stavljen na radosti toliko nezadrživoj da je se naprosto mora dijeliti s "prijateljima i susjedima". U trećoj pak prispodobi stavljen je na slavlju koje se od srca milosrdnog oca širi na čitavu njegovu kuću. To Bože slavlje zbog onih koji mu se vraćaju raskajani se veoma lijepo podudara s jubilejskom godinom koju slavimo, kao što kaže sam pojam "jubilej"! Naime, veselje.

S te tri prispodobe, Isus nam predstavlja pravo lice Boga: to je Bog raširenih ruku, koji postupa s grešnicima s nježnošću i suosjećanjem. Prispodoba koja budi najveće ganuće – u svima –, zato što pokazuje beskrajnu Božju ljubav, je ona o ocu koji privija k sebi i grli izgubljenog sina. Nije toliko dirljiva zbog tužne priča o mladiću koji se nisko srozao, već zbog njegovih odlučnih riječi: "Ustat ću, poći svomu ocu" (r. 18). Put povratka je put nade i novog života. Bog uvijek čeka da

otpočnemo to putovanje koje nas vraća k njemu, čeka nas strpljivo, vidi nas dok smo još daleko, trči nam ususret, grli nas, oprašta nam. Takav je Bog! Takav je naš Otac! I njegovo oprostjenje briše prošlost i preporuča nas u ljubavi. Zaboravlja prošlost: to je Božja slabost. Kad nas zagrlji i oprostí nam, gubi pamćenje, ostaje bez pamćenja! Zaboravlja prošlost. Kad se mi grešnici obratimo i damo Bogu da nas pronađe ne čekaju nas prijekori i strogo postupanje, jer Bog spašava, ponovno prima u kuću s radošću i slavljem. Sâm Isus, u današnjem Evanđelju, kaže ovako: "Kažem vam, tako će na nebu biti veća radost zbog jednog obraćena grešnika negoli zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja" (Lk 15, 7). I postavljám vam jedno pitanje: jeste li ikada razmišljali o tome da svaki put kad pristupamo ispovijedi, na nebu zavladaju radost i slavlje? Jeste li ikada mislili na to? Lijepo je to!

To nam ulijeva veliku nadu, jer nema toga grijeha u koji smo pali iz kojeg, Božjom milošću, ne možemo ustati; nema nepovratno izgubljenog pojedinca, nitko nije beznadan, jer Bog nikada ne prestaje željeti naše dobro, čak i kada grijeshimo! Neka Djevica Marija, Utočište gršnika, dadne da se u našim srcima rodi povjerenje koje se zapalilo u srcu izgubljenog sina: "Ustat ću, poći svomu ocu i reći mu: Oče, sagriješih" (r. 18). Na taj način možemo obradovati Boga i njegova radost može postati naša.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

želim pozvati na posebnu molitvu za Gabon, koji prolazi kroz tešku političku krizu. Povjeravam Gospodinu žrtve sukobâ i njihove obitelji. Pridružujem se biskupima te drage afričke zemlje u pozivu svim stranama da odbace svako nasilje i da uvijek imaju za cilj opće dobro. Potičem sve, osobito katolike, da budu graditelji mira u poštivanju zakonitosti, u dijalogu i bratstvu.

Danas je, u Karagandi, u Kazahstanu, blaženim proglašen Ladislav Bukowinski, svećenik i župnik, progonjen zbog svoje vjere. Koliko je samo taj čovjek trpio! Koliko samo! U svom životu uvijek je pokazivao veliku ljubav prema najslabijima i najpotrebnijima, a u njegovu su svjedočenju zgusnuta duhovna i tjelesna djela milosrđa.